

Tisztelt Ösztöndíjbizottság!

Az elmúlt egy esztendőben, amíg a Communitas Alapítvány alkotói ösztöndíjában részesültem, első verseskötetemen dolgoztam, amely Cseréptavaszcímű fog megjelenni az idei esztendőben. A csatolmányban megtalálják azokat a verseket, amelyek tavaly május óta születtek, tehát az ösztöndíj folyósításának ideje alatt. Az elmúlt év azonban nemcsak e versek megírásával telt el, de pontosítottam, érzésem szerint csaknem véglegesítettem a kötet szerkezetét is, így már csak az utolsó simítások vannak hátra a befejezéshez.

A kézirat egyébként mostani változatában öt ciklusból áll, és csaknem ötven verset tartalmaz. Az első, *Mozdonytűz* című ciklus afféle felvezetőként is értelmezhető, nemcsak a kötet szempontjából, de egy pályakezdő költő első lépéseinek áttételes dokumentálása is (de semmiképpen sem magyarázkodás). A második, *Ezüstpapírba vont szép sörétek*, című rész a harc, az ellenfelek szembenállásának ősi, ösztönszerű rituáléját igyekszik körüljárni, míg a harmadik, *Cseréptavaszcímű ciklusba kerültek a főként férfi-nő kapcsolat problematikájával foglalkozó költemények. A negyedik rész a Nagy jószágos medvék címet kapta, és az álomszerű képeket sűrűbben tartalmazó, szabad asszociációs versek kerültek ide. Az utolsó rész véleményem szerint a könyv kiemelt ciklusa lesz, a Capa címet viseli, és Robert Capa, a magyar származású, világhírű fotós, haditudósító alakját idézi meg, jobban mondva az ő alakján és élményein keresztül kíván szólni egyetemes emberi érzésekről, a siker hatásáról, és a siker elérésének áráról. A rész azért is érdekes, mert idén lenne száz éves Robert Capa, így a kötet megjelenésének időpontja igen szerencsés.*

Amint mondtam a kézirat már az utolsó simításokra vár, de azért még igyekszem tőlem telhetően csiszolni, javítani, kicserélni a rosszabbul sikerült verseket. Ezúton szeretném megköszönni a Communitas Alapítványnak a megelőlegezett bizalmat, és a támogatást, emlyet az elmúlt egy év során nyújtott, támogatva ezzel alkotói munkámat.

nagytotál

elültettem egyszer egy zongorát
s míg kinő abból egy lármás nagy fa
csak állok és nézem a nagytotált
a ferde napsütésbe fagyva
miféle tengerparti álom ez?
sós a levegő is akár a vér
a szerelem zuhanó gramofon
amely csak egy dalt játszik míg leér
a nappal világos tinta most csak
és a sötétség a fény radírja
az árnyék lassan körbekúszik
már a romlás költeményét írja
mint baudelaire
ne várd hogy most is éljek
az ég lehet ma tollpuhán lehull
betakar egy világvégi ágyon
ahol talán a víz azúr

*

és te is belőlem érkezel hát
martalékul megannyi tűznek
a képzelet fehér lapja vagy csak
míg a vágy írógépébe fűzlek
a test kitágul majd összeszűkül
közben figyel a halk neszekre
a tengert hullámpapírra írom
az eget ferde mennyezetre

rád hagyom

egy ódát kéne írnom máma rólad
nem integetnek most a fák nagyon
a szív e szűk dohos szerelmi ólad
vagy hogy nevezzem - ezt most rád hagyom
találj ki minden rímet hogyha tetszik
csak ritmusát hozom s a színeket

élénk mezőt mi szürkül lomhán estig
s lehull a lomb ha hallja versemet
vagy játszunk azt: a költő most te vagy
hűvös a mell és izzó-kék az agy
s egy méla ódát firkálsz éppen rólam
a világ nincs csak én vagyok neked
nyers fénybe írnék – attól majd megremeg
a szív e szűk dohos szerelmi ólam

plakátsuhogás

az éj köszöntött rám ma kint s belül
a setét árnyak itt maradnak
füzetemben beteg csalogányok
nyomát sem érzem a haragnak

a kézben apró lándzsa most a toll
s plakátokat sűrűn hord a szél
úgy dobok hogy bármit eltalálnék
úgy dobok hogy bármi visszaér

szobraim szép sorban mind kiraktam
trampli álmos nehéz kőserreg
nézem őket hátha mind legyőzőm
néznek engem hátha istenek

az ájulásig nem enged a vers
és arra lökne itt ha állok
és integetnek néma emberek
s a szélben nagy nagy nagy plakátok

a szó szilánk és lándzsa mind a toll
szobraim faragott istenek
máma könnyű volna megszületni
habár meghalni se nehezebb

zene

a füst bezár és eltemet a kéken fénylő pára
már alkonyul és rámtapos az éj sötét patája
a tél hideg hárfája reccsen elzenéli végre
hogyan vége van és jó a nincs mert jó ha jó a vége
a nagy december zúzmarás szárnyának szárnycsapása
ma elsöpör és visszaránt ölelni kezd babája:
egy jégszobor
és én hagyom
hidegre hűl a homlok
a vers zenéje altat el az agyban hűs vakondok